

Tajné bratrstvo

V Prostějově chodila Evička do tajné školy, protože do normální, kvůli té synagoze a tomu křičícímu pánovi, nesměla. I když už byla na hračky trošku velká, obvykle mě brala s sebou, schovaného v kapse svého stále ušmudlanějšího kabátku. Předstírali jsme, že jdeme jen tak na procházku, a scházeli se s dalšími dětmi a učiteli v jejich bytech. Bylo to jako tajné bratrstvo, ale ještě lepší.

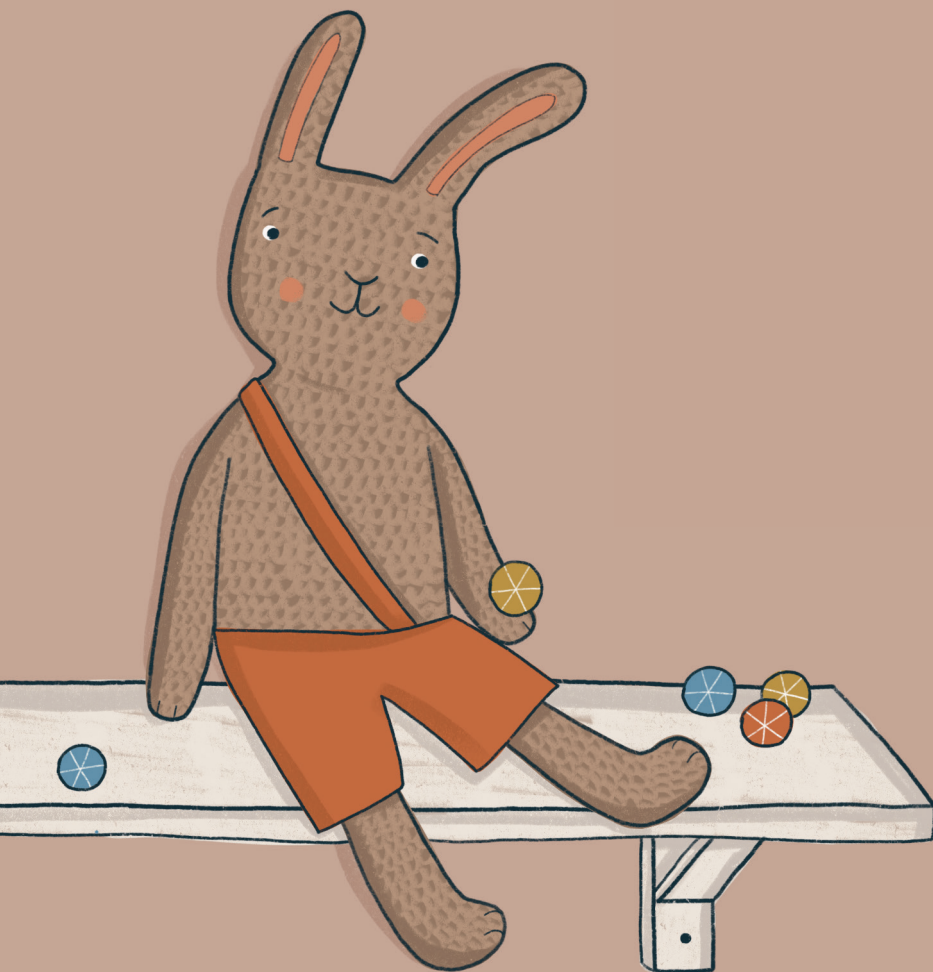

Bylo jich pět. Evička, Věrka, Zdenka s malou Evičkou
a František.

Právě díky Františkovi se Evičce tak trochu vyplnilo i její největší přání. Mít brášku nebo sestřičku. Jednoho dne se k nám nastěhoval společně se svým tatínkem. Neměli kde být a náš byt byl dost velký pro všechny. Evička tak získala nejúžasnějšího parťáka, který pro ni zprvu byl jako bráška – a jak se brzy ukázalo, možná jednou dokonce i ženich.

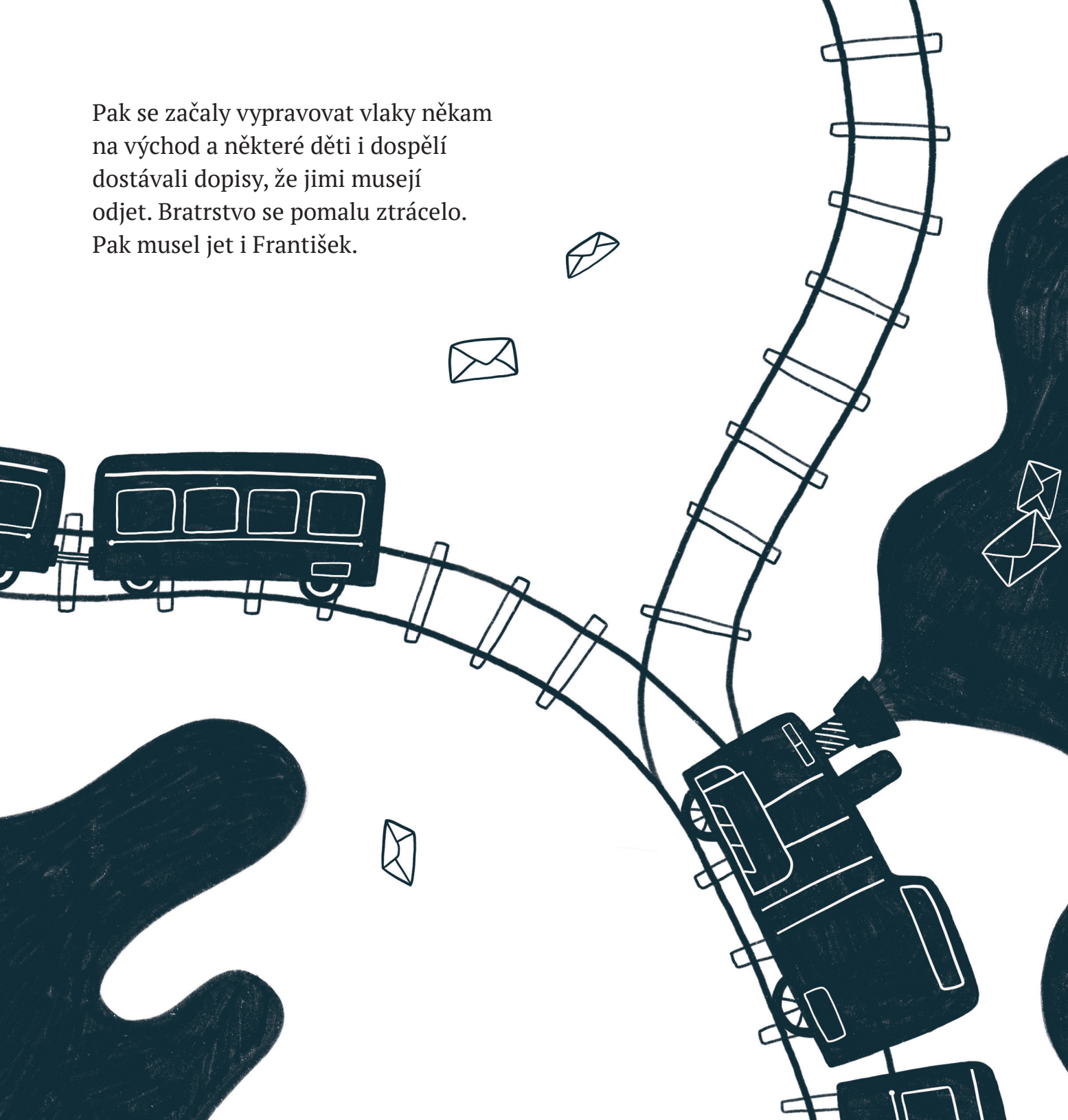

Dospělí se strachovali, co bude dál, šeptali si ve vedlejšíh pokoji o věcech, kterým jsme nerozuměli. Evička to vnímala, ale zároveň si užívala, že má vedle sebe Františka. Učili se spolu, hráli si, povídali. A on všem říkal, že se jednou vezmou, budou manželé, a snad i rodiče. A já byl stále častěji na policičce a hrdě pozoroval, jak se z Evičky stává velká holka.

Pak se začaly vypravovat vlaky někam
na východ a některé děti i dospělí
dostávali dopisy, že jimi musejí
odjet. Bratrstvo se pomalu ztrácelo.
Pak musel jet i František.

A jednoho dne přišel takový dopis i Evičce.

